

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

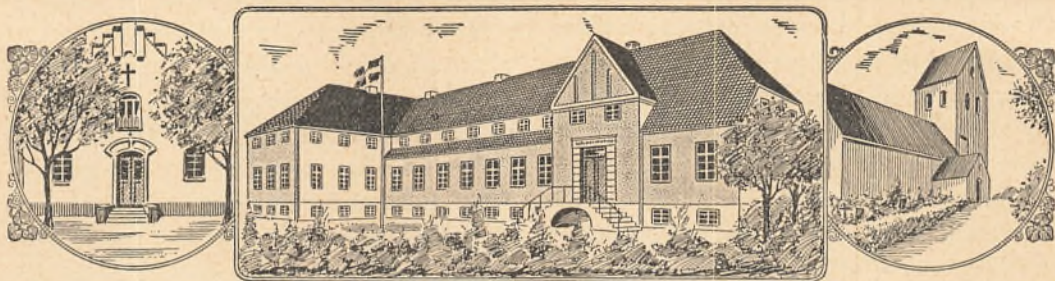
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Oktober 1957

„Bed og arbejde.“

49. årgang nr. 10

Indre Missions første høj- skole 70 år

Den 3. november 1887 begyndte Nr. Nissum Højskole. Der blev begyndt småt, men der blev begyndt med bøn og tro, og Gud lod det lykkes og trives.

Måske manglede der et højskolesyn rent teoretisk, men ikke i praksis. Skolen gav eleverne kundskaber og kristelig påvirkning i overensstemmelse med vor kirkes lære. Mange kom til tro, mange fik begyndt at bede, og vel omtrent alle fik idealer og gode kammerater. Menneskelivet blev rigere, og tusinder vil hævde, at de oplevede deres lykkeligste tid på højskolen.

Så er der da god grund til at ønske „fødselsdagsbarnet“ til lykke. Til lykke med de mange år — både de glade og de vanskelige.

Der er grund til at lykønske skolen med tilbygningen, som nu er i gang. Måtte denne blive en god og nyttig gave.

Der er grund til med stor tak at mindes de kvinder og mænd, som efter bedste evne har tjent skolen og gjort dagens gerning.

Og så siger vi af hjertet: *Gud alene æren.*

Hvad fortæller dagens farver?

Der er for tiden et fuldstændigt farvefyrværkeri i naturen. Træerne har alle farvenuancer fra rent gult til rent grønt. Andre steder er der bronze og så igen næsten sort. På muren gør vinen studie i rødt. Det anstrenger åbenbart meget, thi når den rette farve er nået, falder bladet og forener sig med alle de andre farvede blade. Nu gør de et kluntet forsøg på at tildække den hele jord.

Der er noget betagende ved dette farveorgie, man må ikke glemme at se på det for ikke at gå glip af et skønhedsindtryk. Men så undgår man heller ikke at fortælle sig selv, hvad dagens farver betyder. Det går mod vinter. — Løvet kæmper sin døds kamp.

Ved den tid, dette skrives, går der en menneskeskabt — nej, holdt, menneskeforarbejdet — ildkugle rundt om jorden. Den smutter rundt i løbet af godt 90 minutter. Jeg har ikke set den på himlen, men nok i avisen. Og sagen selv er hævet over enhver tvivl.

Den fortæller om en udvikling i den menneskelige videnskab og teknik, der har stærke farver. Og der er prøveekspllosioner rundt om på jordens ubeboede steder. Man skal indsamle er-

faringer for, hvordan sprængningerne kan virke på de tættest beboede steder.

Jo, det passer, vi: „mangen kunst opdager!“ Der er farver over livet i dag. En strålende fart på vore landeveje, hvor en fodgænger vækker mere opsigt end en jetjager i luften.

Der er fremgang i landbruget. Allerede ængstes vi, fordi jorden giver for meget korn og foder, så bliver det jo ingenting værd.

Vi opdager mangen kunst i vort liv, de hæver levestandarden. Vi kan vanskeligt tænke os at leve livet, som vore bedsteforældre gjorde det.

Men jeg spørger: hvad betyder alle disse fremskridt? hvad fortæller dagens farver?

Hvad betyder det, at mennesker nu har — eller meget snart vil få — midler til, når de ønsker det, at besøge jordens undergang?

Er det livet, der udfolder sig rigt og farverprægtigt? Eller er dagens farver budskabet om undergang?

Enhver kan spørge, men ingen kan svare. Vi må gå nærmere hjem til os selv med vor spørgen.

Vi er jo alle børn af vor tid. Vi er med til, om ikke at opdage, så dog bruge „mangen kunst.“ Vi er med i travlheden og med i kampen for tilværelsen og levestoden.

Men hvordan går det med „vor vej?“ Er vi på ret vej, eller er vi afsporet? Vor vej går mod evigheden, og den vej er vi alle på, den kommer vi ikke udenom. Men vor vej går også mod himlen. Den kan man glide — netop glide — bort fra. Kun i dagligt følge med Jesus kan vi følge vor rette vej. Jesus selv er vejen.

Er vi på vejen, da kan vi lade spørgsmålet om dagens farver være ubesvaret og hvile i, at „både i liv og død er vi Herrens.“

Vi stolte Adamsslægter
kun såre lidet mægter,
og meget ved vi ej;
vi efter skygger jager
og mangen kunst opdager
og kommer længer fra vor vej.

Salmebogen nr. 716, 4.

P. Roesgaard.

Stride skal du

For ikke så længe siden blev jeg opfordret til at tale ved et ungdomsmøde over emnet „Ungdomsproblemer.“ Her var der nok af stof at tage af, vanskeligheden var snarere at begrænse sig.

Imidlertid slog det mig under forarbejdet, at vor tid er tilbøjelig til at gøre alle vanskeligheder til problemer. Der sættes lighedstegn mellem vanskeligheder og problemer, hvor der rettelig burde skelnes. Det er måske ugørligt at definere klart; jeg tror dog, det er sådan, at vanskeligheder kan løses, mens problemer er noget større, de løses kun ved et mirakel.

Vor tid kender mange problemer; men ret be-

set er mange af disse vel bare maskerede vanskeligheder. Vi giver dem det fine navn, fordi livet overvælder os, og vel også fordi vi på flere måder er en forkælet slægt, der har så let ved at få ondt af sig selv.

De virkelige problemer gør sig gældende for alle mennesker til alle tider. Det religiøse problem møder os: Er Gud virkelig til? — Også det moralske trænger sig på: hvor er grænsen mellem godt og ondt? Og vi stilles alle midt i det sociale problem: forholdet mellem mit og dit.

Nu vil flere af læserne måske tænke: Ja, men disse problemer kan vi da godt løse. Men det er

jo dog sådanne spørgsmål, der i vidt forskellig ikklædning daglig går os på, præger vor tilværelse og gør det svært at leve, og vi kan da sikkert blive enige om, at det kun er ved troens mirakel — Guds gave — at de løses. Jeg har intet bevis, men en overbevisning om Guds virkelighed. Kun hvor Helligånden gennem Guds ord vejleder mig, kan jeg lære at skelne mellem godt og ondt, mit og dit. Hver eneste dag ligger vi under for disse problemer, og kun *Guds mirakel* kan løfte os op, så vi kan se klart.

Men nu til vanskelighederne. Efter mange menneskers tale synes der næsten ikke at være andet. Men ved nærmere eftertanke bliver det vist alligevel klart, at livet først og fremmest er en gave, en Guds gave bestående af mange dejlige glæder. Vi mennesker er blot så tilbøjelige til at lukke os for Guds mirakler, og derfor får problemerne lov til at avle vanskeligheder i hobetal. Vanskelighederne er ofte problemernes børn; men iøvrigt gælder det synspunkt vel stadig, at vanskelighederne er givet os, for at kampen med dem skal udvikle og dygtiggøre os. Det menneske, der altid er blevet skånet og beskyttet, viser sig ofte at være svagt og udygtigt til at leve.

Vi taler så ofte om det vanskelige liv, og det skal ikke nægtes, at tiden kender til mange fristelser og indviklede forhold, der gør det svært for en ung at finde sit rette ståsted. Lad os prøve at iagttage forskellige livsforhold; så kan læseren selv dømme om, hvor længe der er tale om vanskeligheder, og hvornår problemerne begynder.

I et ungdomsarbejde kan man ikke undgå at lægge mærke til modsætningsforholdet mellem unge og ældre. Selv i de bedste hjem kendes der til spænding. Far og mor vil gerne præge og forme, mens børnene i en bestemt alder helst vil

udvikle sig mere selvstændigt. Mange unge har svært ved at vise deres forældre fuld fortrolighed. Kammeraterne drager og præger, og alligevel ønsker den unge at ære far og mor.

I en bestemt alder spiller kammeraterne en stor og naturlig rolle i den unges liv. Men det er ikke altid nemt at stå ret i dette forhold. Det er ikke helt få af eleverne, der ved afrejsen fra skolen ytrer ængstelse for de gamle omgivelseres magt. Hvordan skal det lykkes at være en glad, hjælpsom og god kammerat og samtidig at stå fast i de afgørende livsforhold?

Arbejdslivet er et tredje af de livsforhold, hvor mange vanskeligheder melder sig. Det er ikke blot svært at finde sin „rette hylde“ og få udryddet eventuel falsk mindreværdsfølelse; men der er jo også kamp med sig selv og omgivelserne i det daglige. Det er ikke så nemt at leve op til Nis Petersens ord: „...gør mere end din pligt og kræve ingen ret!“

Og endelig kan nævnes forholdet til det andet køn. — I en tid, hvor verdsliggørelsen gennem tale, skrift og billeder spyr sin farlige og fristende gift ud mellem os alle, er det svært at kæmpe for renhed. Tidens slagord er jo nydelse. Hvordan så få virkelig del i den karaktertræning, der kan styrke de hæmninger, vi fik som små?

Ja, alene på disse fire områder kan vi se, at tidens vanskeligheder er overvældende mange og svære. Men mon vi ikke også kan se deres forbindelse med de store og afgørende problemer?

Hvad skal vi da gøre? Vi skal bede og arbejde, modtage fra Gud og stride.

Kun hvor vi ydmygt åbner os for troens mirakler, bliver vi sat på plads og udrustet til at kæmpe den nødvendige kamp mod vanskelighederne.

L. R.

Der er kun et skridt mellem mig og døden

Af pastor Svend Nielsen.

„Der var en skibsdreng på 16 år indlagt på det tyske hospital i Buenos Aires. Hans navn var Dan. Han var kommet til skade under en landlov, påkørt af et rangerlokomotiv på havnen, idet hans ene hæl sad fast i en jernbaneskinne, og da han indlagdes på hospitalet, måtte lægerne amputere hans venstre ben helt oppe ved hoften.

Han tog det tappert. „Nu kan jeg jo ikke blive sømand“, udbrød han, „hvad jeg altid har haft lyst til, men man kan jo blive så meget i vore dage med kun et ben, så det går nok. Men far og mor bliver frygtelig kedede af det, når de hører det.“

Hans skib var sejlet, men vi var nogle stykker fra gesandtskabet og fra den danske koloni, som besøgte ham på hospitalet og trøstede ham, så godt vi kunne. Men lægerne begyndte at ryste på hovedet, thi der var gået koldbrand i såret, og hans liv var i fare. En dag blev der ringet til mig fra hospitalet, at hvis jeg ville se ham endnu engang, måtte jeg komme straks.

Selvfølger jeg øjeblikkelig ud til ham, og da jeg kom ind i værelset, hvor han lå for sig selv, var det tydeligt at mærke, at døden var i stuen. Der havde allerede lejret sig disse underlige grå skygger i hans øjne og omkring hans mund, og han var ikke helt klar; han lå stadig og kaldte: „Mor!“ Men mor var syv tusinde sømil derfra hjemme i København og kunne ikke høre sin drengs kalden. Så satte jeg mig hen hos ham og tog hans hånd i min og prøvede på at tænke mig, hvad en mor nu ville sige, hvis hun sad her og vidste, at hendes store dreng om lidt skulle gå gennem dødens port. Og det, jeg sådan tænkte mig, hun ville sige, det sagde jeg til ham. Altså, som om jeg var hans

mor. Og underligt nok: Lidt efter lidt blev han roligere, syntes også klarere, og tilsidst så han op og så — ikke på mig — men på een, som stod bag ved mig, og som jeg ikke kunne se, og derpå sagde han stille: „Jesus!“ — og det blev det sidste. Næste dag blev han begravet. Det sker altid der i løbet af 24 timer af hensyn til den stærke varme. Og ude i kapellet på den protestantiske kirkegård samledes vi omkring hans kiste. Nu hændte det, at netop på den tid lå Ø. K.s store skoleskib, den femmastede stål-bark „København“ i Buenos Aires havn. Og da man ombord erfarede, at en ung dansk sømand var død og skulle begraves, mødte hele besætningen op og stod æresvagt omkring hans kiste.

Så talte jeg og skildrede, hvorledes den unge Dan var død. Hvorledes han på god dansk sømandsskik havde taget sin hårde skæbne tappert og med godt mod, og hvorledes han, da det var rigtig svært, havde ligget og kaldt på sin mor. Det er jo ikke noget, en 16-års dreng ellers gør højlydt, men når det gør rigtig ondt, er der vel ikke mange, der er for store til at kalde på mor. Men når alle muligheder er fjernede, må selv en mor træde tilbage, og da er der kun et navn at kalde på, og det er Jesus. Det blev det sidste. Så nævnede jeg iøvrigt stedet fra 1. Sam. 20, 3: „Så sandt Gud lever: der er kun eet skridt mellem mig og døden.“ Det passede jo på ham, som lå der i sin kiste — et skridt, en hæl, der hænger fast i en jernbaneskinne — og så døden, og det passer jo på søfolk i det hele taget: et skridt, en tynd planke eller plade mellem en selv og døden! Det maner til eftertanke. Så sænkede vi Dans kiste. —

Få dage efter sejlede „København.“ Og man har ikke hørt fra det siden. Hvad der er sket derude på Sydhavet, da det gik i ballast til Australien, er der ingen der ved. Måske er det stødt på et isbjerg — det fulgte en ret sydlig kurs — måske er det kommet ind i en tyfon, som brat har kastet det om, før man har kun-

net nå at rebe sejl. Ingen ved det! — Har der været tid til at vise mands mod i farens stund? Har der været mulighed for at sende mor og far en sidste tanke og farvel? — Måske? — —

Men om nu de mange unge ombord gennem deres sidste oplevelser i land af deres unge kammerat Dan havde lært ansigt til ansigt med døden at kalde: „Jesus!“ — Ja, så havde Dans korte liv jo ikke været forgæves, men han var blevet brugt af Gud til at vise vej for de mange, som skulle følge snart efter det ene skridt ind i døden.“

Indsendt af M. F. (51). Tak.

Hjemme fra **SKOLEN**

Sommerskolen er gået, og vi synes alt for hurtigt. Flokken, der i sommer gav skolen indhold og liv, hører nu til vore gamle elever, og det må siges, at de allerede er sluttet op imellem dem på den smukkeste måde; for aldrig har et hold tegnet sig så smukt med bidrag til støttefonden.

De fortjener en stor tak for det, og jeg mener, det er godt og rigtigt, når skolen og eleverne gensidigt yder hinanden lidt mere end strengt påkrævet — og begge parterne kan gøre det med glæde.

I stedet for elevernes færden høres nu blandemaskinens mere ensformige melodi. Den 16. ds. begyndte arkitekt og murere de forberedende arbejder vedrørende vor nye fløj ved skolens vestre ende. Der støbes jernbetonpiller, der skal bankes 8 m i jorden for at bære murene, da grunden ikke kan anses for solid nok. Vi råder jo ikke selv, og ministeriet har bestemt, at arbejdet skal udføres som vinterbyggeri og være færdigt til maj. Vi ønsker af hjertet, at det må lykkes, men nu må vi se, hvordan vinteren bliver, for her er det nok ikke ministeriet, der bestemmer.

Det ser ud til, at vi også får alle pladser besat på højskolen til vinter, men nogle er kommet sent nok på det med at søge understøttelse. Der kan søges endnu, når man har en rimelig grund til at søge så sent, og man gør opmærksom på dette forhold sammen med ansøgningen. Jeg har da aldrig set en ansøgning blive afslået.

Sommerskolen tegner pænt, og der er grund til at tro, at den ligesom i fjor bliver fuldttegnet meget tidligt.

Sommeren 1957

Hallo, piger, „store“ og „små!“

Uden vi rigtig vidste af det, forsvandt sommeren 57, og vi måtte sige hverandre farvel.

I kan tro, vi savner jer!

Selv om vi godt kan nyde roen, så savner vi det glade liv i haven, på plænen ved flagstangen, i klasserne, i dagligstuen, oppe og nede.

Men det var i sin orden, at I rejste. I skal jo ud i livet for at finde jeres plads der, og vi vil nu blot inderligt håbe, at skoleopholdet må være jer til nogen — om muligt til megen — nytte, når der skal vælges plads, kortvarig eller for livstid, og i de rimeligvis mange dage og år, da pladsen skal udfyldes på allerbedste måde.

Når I nu har været her, og I er kommet tilbage til hjem eller plads, så skal alt ikke være som før. I skal ikke først og fremmest ønske at have det godt, men I skal ønske at være gode. Gode børn derhjemme, gode elever og medhjælpere, gode kammerater ved arbejdet og sammenkomsterne. Vær med til at slå en god tone an, vær med til at bekæmpe pjat og det, der er endnu værre. Kan I ikke det, så forlad selskabet I er i og søg jer en anden omgangskreds. Husk på, at der er megen sandhed i ordsproget, som siger: „Sig mig, hvem du omgås, så skal jeg sige dig, hvem du er.“

Og husk på, at du er så lille og svag i forhold

til livets mange stormagter. Søg derfor den allerbedste hjælp og støtte, og søg den der, hvor du ved, den findes.

Bed og bliv aldrig træt.

Slip aldrig dit største livsmål af syne.

Gud give:

„At I må med lyst og mod udi bryst
så kæmpe, at kronen I vinder.“

Vi synes, vi blev rige i sommer, for vi føler, at vi har fået mange nye venner — og vist nok 74. Vi takker for det glade samvær, tak for jeres opmærksomhed og gode vilje, og især tak for jeres åbne tillid.

Vi glæder os til at træffe jer ved mange lejligheder. Vi håber, at vi skal få den glæde at høre meget godt og glædeligt fra jer — og om jer.

Vi takker jer for alt.

Vi beder:

„Gud skærme jer vandring, til livets sol
går ned!

Det lyser på vejen, at Gud er kærlighed.“

Vort bibelkursus

fik også i år et udmærket forløb; det var velsignede dage, hvor Gud kom os nær. Den sidste aften var vi nok over 500, og der var højttaleranlæg fra missionshuset til højskolens lokaler. Bagefter var vi ca. 330 til kaffe på skolen, og det var ved at knibe med plads og med brød. Nogle måtte vente til 2. omgang, og da kaffebrødet var ved at slippe op (eller ned), måtte vi til at smøre „jordbærmarmelademellemadder.“ Det var nok besværligt, men alligevel fornøjeligt at være så mange, selv om afslutningen jo desværre ikke blev så samlet og velordnet, som vi gerne ville. Sidste år var vi næppe 200 deltagere til kaffe den sidste aften.

Selv om vi var rigtig mange denne sidste aften, så var vi til tider temmelig få, især om formiddagen. Og det var en skam, for alle ta-

lerne var gode og dygtige, og det hele var ledet på bedste måde. Folk undskylder sig jo med, at de ikke har tid, og vi tror meget gerne på det. Men, man skal og må tage sig tid til det fornødne. Det er sandt, at tiden er kostbar nu om stunder, men netop derfor må vi altid sætte Guds rige foran „alle disse ting“, som vi har travlt med.

Vor sognepræst betonedede det nyligt meget stærkt i en prædiken, at det var ikke blot een gang, at Guds rige skulle være det første, men det var altid.

Fra stævner m. m.

Stævnet i Viborg havde også i år samlet fuldt hus - omkring 130, men deraf var de 80 fra højskolen.

I Herning har der en enkelt gang været flere end i år, men vi var dog lige ved 80, og deraf var kun 4 fra skolen. Hvad angår tilslutning fra de gamle elevers side var Herning altså bedst med.

I Nykøbing var vi lige ved 50 deltagere, og deraf var kun 2 fra skolen; men der var hele 11 fra sommeren 57, hvilket også fremgår af den her i bladet bragte hilsen.

Nye bøger fra O. Lohses Forlag Eftf.

Inger Austveg og Ruth Nissen-Drejer: **Søster Jorun**. 243 sider. 12,50 kr. Det er ubegribeligt, at to kan skrive en fortælling således, at det samlede resultat bliver godt. Men måske har netop samarbejdet, hvorved de to forfatterinder gensidigt har kunnet rette hinandens fejl, bidraget til, at der endelig kom en bog til rent ug.

For mig har det været en ubetinget glæde at læse bogen, og jeg har ikke kunnet lade være med at læse visse afsnit for sommerleverne, medens de sad ved deres håndarbejde. Det er en sund bog om sunde mennesker, uden at være et glansbilledalbum. Men jeg vil ikke røbe mere. Ældre folk og unge, ja, store børn med vil finde berigelse og fornøjelse, hvis de læser bogen, der dog vel nok har mest at sige til unge piger.

Ebba Edskov: Lille-Karin gi'r sig ikke. 126 sider. 6,00 kr. Bogen er en fortsættelse af „Lille Karin i forretning“, og den er en fin gave til store skolepiger.

Eva Andreassen: Jeg har en ven. 73 sider. 4,75 kr. En virkelig god drengbog.

De unges Forlag anmelder

Ulf I. Lofström: *Jorden rundt som skibspræst*. 196 sider plus 21 sider ill. 13,50 kr. Et svensk orlogsfartøj foretog i vinteren 1954—55 en jordomsejling. Udgangspunktet var Göteborg, og rejsen gik videre via Spanien gennem Middelhavet, Suezkanalen, Bombay, Singapore, Bangkok, Manila, Haiti og tilbage til Göteborg. Pastor Ulf I. Lofström, der fik den enstående chance at følge med på ekspeditionen som skibspræst, er til daglig præst i nærheden af Lund. Han har formået at give en interessant og levende fremstilling af de mange afvekslende begivenheder og situationer, der forekommer under en sådan rejse jorden rundt.

Det er de færreste af os, der får lejlighed til at foretage lange rejser, for slet ikke at tale om en jordomsejling, men selv om man nøjes med at læse en andens skildring af den lange og interessante rejse, synes man alligevel, når man er færdig med bogen, at man har fået del i oplevelsen og sender forfatteren en venlig tanke og tak for det vel udførte arbejde.

Jan Utas: *Vi fra steppen*. 236 sider 12,50 kr. Bogen handler om de mennesker af svensk afstamning, der i 1781 af den russiske kejserinde Katharina den 2. blev tvangsforflyttet fra øen Dagø udfor den estniske kyst til en egn i Ukraine ved floden Dnjepr. Her byggede de en ny koloni baseret på de gamle traditioner fra det fjerne hjemland, og dette bondesamfund er skildret meget levende. Så kommer den første verdenskrig og efter den revolutionen, der også når til svenskerbyen. Man får en åbenhjertig skildring af efterkrigstidens tøjlesløshed og håbløse fortvivlelse, revolutionens omvæltninger og uhyggeligheder, bolsjevikhordernes overfald og røverier, kampen mellem de røde og de hvide. — Tanken om at komme hjem til Sverige dukker op, og efter mange og lange forhandlinger både med de svenske og de russiske myndigheder lykkes det endelig i 1929 for 880 mennesker fra svenskerbyen at komme til Sverige. Det har været svært for byens ledende mænd at træffe be-

slutningen om opbruddet, men man indser til sidst, at der er ingen anden udvej. Det sidste kapitel giver en gribende skildring af afrejsen.

Käthe Magelund: *Nu begynder livet*. 135 sider. 9,50 kr. I „Nu begynder livet“ fortælles om en ung kvinde, der er kørt træt i sit gudsforhold og som følge deraf også i forholdet til sine nærmeste, sin mand, sine to drenge og den aldrende moster Lene, der bor hos familien.

Alt synes hende at være forkert, drengenes opførsel, mandens lidt overfladiske eller lette måde at tage livet på, og hendes egen manglende evne til at tage sig af den elskelige moster Lene.

Eva har i sig en hunger efter et rigere, fuldere liv, og da hun synes, at det hele tiden går til den modsatte side, bliver hendes fortvivlelse herover til sidst så stor, at hun ikke ser anden udvej end at gå i fjorden en aften, da hendes mand ikke er hjemme.

Eva bliver reddet i sidste øjeblik, men har kun dette ene ønske: at få lov til at dø. Det bliver nødvendigt at overføre hende til et sindssygehospital. Her opholder hun sig i lang tid, uden at der sker nogen bedring, indtil en flygtning fra Litauen (der efter at have mistet mand og barn under bombeangreb er havnet her som sygeplejerske), kommer til at pleje Eva. — Under hendes forstående og tålmodige omsorg vender Eva lidt efter lidt tilbage til livet.

Peter Hansen Skovmoes: *Ind gennem porten*. 171 sider. 9,50 kr. Stilfærdigt og ægte, sådan karakteriserede Gunner Engberg engang Skovmoes' forfatterskab. Dette gælder også denne bog, der indeholder et skønsomt udvalg af mindre fortællinger, som forfatteren har skrevet i løbet af den sidste snes år. Det er fortællinger om hverdagsmennesker og hverdagsbegivenheder, som læseren gang på gang vil nikke genkendende til.

Der er den gamle landpost, der ikke lader sig imponere af ydre fremgang og storhed. — Der er manden, der kun har sin aldersrente og ikke ved, hvordan han skal hjælpe sønnen, som er slået ud. — Der er den unge pige, som pludselig er sat i mors sted og synes, at mænd er utaknemlige. — Der er Marie, der reddede et menneske, da hun gik til byen, skønt hun havde bestemt at blive hjemme. Var hun gået en time før, havde der ikke været fodspor i sneen, og var hun gået en time senere, ville sporene være føjet til igen.

Og der er en skildring af den underlige skygge, som kan lægge sig over et menneskes sind, når et eller andet ukendt truer. — Og i titelnovellen fortælles om en mand, der drømte, at mennesker skal gå to og to og hånd i hånd, når de skal gå ind gennem himmeriges port — og så var han netop bestemt til at skulle følges med den, han livet igennem dårligst havde kunnet sammen med.

HØJSKOLEPOST

Byggesagen.

I. A. 1956	25 kr.
Frk. Jensine Jensen	100 kr.
Frk. Ruth Jørgensen	50 kr.
Fru Kirstine Hansen (29)	50 kr.
C. B.	5 kr.
J.	500 kr.
Oktober (kan)	100 kr.

Hermed kvittering og hjertelig tak for 830 kr. Tidligere indkom 10.505. Ialt 11.335 kr.

Til lykke!

Lørdag den 9. november vies i Frederiks kirke frk. Lissi Troelsen (57) og hr. chauffør Kaj Aage Brauner. Adresse på bryllupsdagen: Karuphøjgård, Skelhøje. Bopæl: Sølvgade, Herning.

Fredag den 16. november vies i Hinge kirke frk. Inger Nielsen (56) og hr. elektriker Johannes Brauner. Samme dag fejrer brudens forældre, Charlotte (31) og Kristian Nielsen, sølvbryllup. Adresse på festdagen: Hyldegården, Hinge st.

Lørdag den 16. november vies i Vildbjerg kirke frk. Karen Østergaard (52) og hr. gdr. Jens Pedersen, Østervang, Vildbjerg. Adresse på bryllupsdagen: Merrildgård, Vildbjerg,

Søndag den 17. november vies i Veggerby kirke husjomfru frk. Ingrid Simonsen (54) og hr. frugtavlerv Jens Christian Jensen, „Kroglund“, Kvistgård. Adresse på bryllupsdagen: Veggerby, Vegger. Bopæl: „Kroglund“, Kvistgård.

ØSTVENDSYSSEL HØJSKOLEKREDS

Lørdag den 26. oktober kl. 20 i Hjallerup missionshus. Lærer Svend R. Jensen, Haslev landbrugs-skole. Emne: „Tid.“

Alle, unge og ældre, er velkomne. P. u. v.

Tage Sanden.

Vore møder.

- 28. okt. Hedensted, Unge hjem. L. R.
- 28. okt. Them, Unge hjem. A. Kr.
- 29. okt. Møllerup v Silkeborg. A. Kr.
- 29. okt. Sandvad. L. R.
- 30. okt. Ravnstrup. L. R.
- 3. nov. Skive. L. R.
- 12. nov. Silkeborg. L. R.
- 17. nov. Randers. L. R.

Samlede til stævne i Nykøbing M. den 20. oktober sender vi alle lærere og lærerinder og alle vore kammerater en hjertelig hilsen og en stor tak for alle gode stunder på vor kære skole.

Erna Primdal. Ruth Holm. Ane Marie Hansen. Inga Haaning, Margit Haaning. Jane Overgaard. Anna Thise. Nanna Vangsgaard. Tove Hostrup. Kirsten Hornstrup. Bente Jensen (alle fra 1957). Kristian Søholm. Niels Chr. Nielsen. Gunnar Astrup (alle fra 56/57). Dorthe Hornstrup. Ellen Mortensen (begge fra 56). Mary Frøkjær. Metha Dybdahl (begge fra 55).

Samlede i Næsborg d. 21. oktbr. sender vi hjertelig hilsen til alle vore kammerater og vor skole.

Tage Møller 37/38. Stinne Larsen, f. Johansen 46.

Niels Nøhr 47/48. Ejnar Gatten 47/48.

Viggo Larsen 54/55. Christian Mejdahl 55/56.

Arne Søndergaard Pedersen 55/56.

Gunnar Andersen 55/56. Anna Marie Mejdahl 57.

Adresseforandringer

Vinterskolen:

53-54 Henry N. Just, Ungstrup, Kjellerup — samme, Bruunshåb Avlsgård, Viborg.

52-53 Garder 302276 Jensen, Gothersgade 115, København K. — Svend Jensen, „Skovly“, Hodsager, Holstebro.

40-41 Herluf Kidmose, Dorphs Allé 11, Tåstrup — samme, Espensvænge 36, Tåstrup.
Kristian Hansen, Grøndalsvej 15, Hobro — samme, Lillegade 1, Hobro.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og vennetorening
Redigeret af forstander A. Kristensen.

CHRISTENSENS BOGRYKKERI STRUEN 6298